ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΣΥΚΑ

Μιὰ ξαφνικὴ βροχή, μᾶς εἶχε κάνει μοῦσκεμμα κι' ἀναγκαστήκαμε νὰ καταφύγουμε στοῦ Χαναλῆ τὸ χάνι.

Εὐρύχωρο καὶ σκοτεινὸ τὸ χάνι αὐτό, μὲ δέρματα ἀρνιῶν, κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ταβάνι, μπουκάλια μὲ οὖζο καὶ κονιάκ, σπάγκους καὶ πράκες στὰ ράφια κ' ἕνα μεγάλο τζάκι, στὸ ὁποῖο ἔκαιγε μιὰ δυνατὴ φωτιά. Τουρτουρίζοντας, προστρέξαμε σ' αὐτή, γιὰ νὰ στεγνώσουμε λιγάκι. Ἔξω ἡ βροχὴ ἔπεφτε χοντρή, δαρτή. Θολὰ τ' αὐλάκια τοῦ νεροῦ, τρέχανε ἀπὸ παντοῦ, σὰν κάτσι νὰ πήγαιναν βιαστικά, κι' ἀπάνω στὰ κεραμίδια κρυστοβολούσανε καὶ στάζανε διαρκῶς.

— *Γιὰ τέτοιο σῦκο, ἂς πάει κι' ὁ Παράδεισος, ποὺ εἶπε κι' ὁ Ἀδάμ.*

Οἱ ἀγρυπορημένοι διαβάτες κι' οἱ ὀξωμάχοι τῆς περιοχῆς ἔτρεχαν, κατάβρεκτοι καὶ στάζοντες, νὰ τρυπώσουν στὸ χάνι κι' αὐτοί, κρατώντας καθένας τὰ ὄργανα τῆς ἐργασίας του καὶ τὸ σακκοῦλι τοῦ ψωμοῦ του.

Ἀργά, μὰ δροσοβολημένος μᾶλλον ἀπὸ τὸ νερό, ἐμπῆκε μέσα κι' ὁ Σήφης ὁ Ξωπάτερας, κρατώντας ἕνα καλάθι γεμάτο σῦκα, κάτι μεγάλα σῦκα ὁλοστρόγγυλα, ποὺ θύμιζαν τὶς παλαιὲς τὶς «μποῦρσες», ὅπως λέγαν τὶς χρηματοσακκοῦλες μιὰ φορά.

— Τὰ μάζεψες ἐπὶ τέλους! τοῦ εἶπε ὁ Χατζῆς.

— Βράχηκα λίγο πιὸ πολύ, ἀλλὰ τὰ μάζεψα, γιατὶ θὰ μοῦ τὰ τρῶγαν!

Κάθησε κι' αὐτὸς παραγωνιᾶς καὶ διάταξε ἕνα «κ ο ν ι ά κ ι». Οἱ ἄλλοι πλησίαζαν καὶ κύτταζαν καὶ θαυμάζανε τὰ σῦκα του. Εἶχε τὴν καλύτερη συκιὰ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο ὡς τὴ Μεσσαρά. Τὸ μπόλι δὲν ἔλεγε ἀπὸ ποῦ τὸ ἔφερε. Κι' ἔκανε κάτι σῦκα μεγάλα, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς ἦσαν ψεύτικα φκιασμένα, ἀπὸ καουτσούκ.

— Ἕνα νὰ φάη κανεὶς χορταίνει! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Σήφης.

— Τί ἕνα, τοῦ λέει ἄξαφνα ὁ Μανιὸς ὁ Πουλουδάκης, ἀπὸ τὸ διπλανὸ χωριό. Ἐγὼ τὰ τρώω ὅλα καὶ πάλι δὲν μοῦ φτάνουνε.

— Ἄφησε «σύντεκνε» τὶς «μπουνταλιές», τοῦ φώναξε ὁ Σήφης.

— Μὲ στοίχημα, σοῦ λέω!

— Μὲ στοίχημα;

— Μάλιστα, μὲ στοίχημα.

— Σὲ τί;

— Σ' ὅ,τι θές.

— Καὶ θὰ τὰ φᾶς ὅλα! Δὲν θ' ἀφήσης τίποτε;

— Μονάχα τὸ καλάθι!

— Κι' ἂν δὲν τὰ φᾶς;

— Ἂν δὲν τὰ φάω, νὰ μὲ φτύσης!...

— Νὰ σὲ φτύσω; Σύμφωνοι!...

Ὁ Πουλουδάκης κάθησε καλύτερα στὸ σκαμνί κι' ἔσυρε μπρός του τὸ καλάθι, στρωμένο καὶ σκεπασμένο μὲ κληματόφυλλα. Θὰ εἶχε μέσα πάνω ἀπὸ ἑφτὰ—ὀχτὼ ὀκάδες σῦκα. Σῦκα καμάρι τοῦ Ξωπάτερα, σῦκα μεγάλα κι' ὁλόγυκα, ποὺ τὰ παραφύλαγε ὡς νὰ μελώσουν νύχτα-μέρα, νὰ μὴ τοῦ τὰ φᾶνε τὰ πουλιά, νὰ μὴ τοῦ τὰ κλέψουν οἱ ἀνθρῶποι! Σῦκα ποὺ νὰ τὰ τρώη μόνον ὁ Δεσπότης κι' ὁ Βασιλιᾶς, καὶ νὰ τὰ γεύεται μονάχα ὁ Ξωπάτερας καὶ νὰ τὰ ζηλεύη ὁ κόσμος ὅλος! Οὔτε τὸ φλοῦδι τους δὲν ἔδινε σὲ ἄνθρωπο!... Ἤθελε ὅλη τὴν ἀπόλαυσι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅπως εἶχε καὶ τὴν ὑπερηφάνεια πὼς εἶχε τὰ πρῶτα σῦκα τῆς περιφερείας, τὰ ὡραῖα σῦκα τοῦ Νομοῦ, ὁλόκληρης τῆς Κρήτης, ὅλης τῆς Ἑλλάδας ἴσως!...

Ἕνα μεγάλο τζάκι, στὸ ὁποῖο ἔκαιγε μιὰ δυνατὴ φωτιά.

Κάθησε καὶ τὰ μάζευε βρέχοντας, μεγάλα καὶ μελωμένα, ἁπαλά, μεταξωτά, λίγο μαλακά, ἀλλὰ καλὰ φορμαρισμένα, σὰν στῆθη νύφης δώδεκα ἡμερῶν!... Σῦκα ποὺ νὰ τρώη ἕνα ἢ δυὸ μοναχά, ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ χορταίνη!... Σῦκα ἡ εὐλογία καὶ τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ!... Καὶ τώρα νὰ ἔρχεται ἐκεῖνος ὁ χαμένος ὁ Μανιός, ἐκεῖνος ὁ «ξ ε κ α τ ι ν ι ά ρ η ς», ἄνθρωπος μιᾶς ὀκᾶς, ἄνθρωπος μισῆς μερίδας καὶ νὰ τοῦ τὰ προσβάλη λέγοντας, ὅτι τὰ τρώει ὅλα σὰν στραγάλια!...

Αὐτὸ ὁ Ξωπάτερας δὲν τὸ χώνευε.

— Ὄχι τὰ σῦκα του βάζει στοίχημα, ἀλλὰ καὶ τὴ συκιὰ τη κόβει σύρριζα ἀ κ ό μ α!... Ἕνα νὰ φάη ὁ Μανιὸς θὰ σκάση... Νὰ σκάση καὶ χαλάλι του! Νὰ ἱκανοποιηθῆ αὐτὸς καὶ ἡ συκιά του. Γιὰ ἕνα φιλότιμο ζῆ ὁ κάθε ἄνθρωπος, κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ φιλότιμο, δὲν βάζει οὔτε τὴ ζωή του!... Οὔτε τὴ ζωή του, τ' ἀκοῦς;

Κονεὶς δὲν εἶχε τέτοια σῦκα.

Ὁ Μανιὸς πῆρε τώρα ἕνα σῦκο, τὸ καθάρισε σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ ἔφαγε μὲ ἀπόλαυσι, καταπίνοντας ἀργά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ αἰσθανθῆ περισσότερο τὴ γλύκα του!

— Ἔξοχα εἶν' ἀλήθεια! εἶπε.

Καὶ ἔπειτα γυρίζοντας στὸν Σήφη τὸν Ξωπάτερα, πρόσθεσε:

— Οὔζο ἔμως, εἴπαμε, θὰ πίνουμε.

— Νὰ πίνης καὶ νερό.

— Νερὸ ὅταν διψάσω.

Καὶ διάλεξε καὶ καθάρισε ἕνα ἄλλο πιὸ μεγάλο σῦκο. Τὸ ἔφαγε σιγά, ἀργὰ καὶ ἀπολαυστικὰ κι' αὐτὸ σὰν ἄρχοντας ποὺ ἔτρωγε, ξέγνοιαστος κι' εὐτυχής, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ὅλες ἡ δουλειές του πᾶνε πρίμα.

— Γιὰ ἕνα τέτοιο σῦκο, εἶπε ἔπειτα εἰρωνικά, «ἂς πάη κι' ὁ Παράδεισος», θὰ ἔλεγα σὰν τὸν Ἀδάμ.

— Καλά, καλά, στὰ ὕστερνὰ στολίζοιν τὸν γαμπρό. Μαῦρος ὅμως θὰ σὲ φάη κι' ἐσένα σὰν κι' ἐκεῖνον! τοῦ ἀπάντησε ὁ Σήφης.

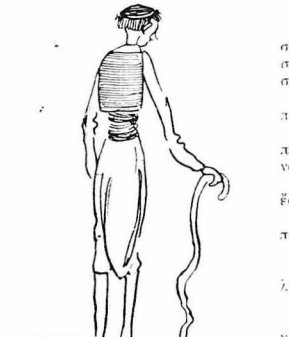

Ἐκεῖνος ὁ χαμένος ὁ Μανιός, ἐκεῖνος ὁ «ξεκατινιάρης!»

Ὁ Μανιὸς ὁ Πουλουδάκης πῆρε καὶ τρίτο σῦκο καὶ ἔφαγε καὶ τέταρτο καὶ διάταξε κι' ἄλλη «τσικουδιά».

Ἄπλωσε, χωρὶς νὰ διαλέξη τώρα, καὶ πῆρε καὶ τὸ πέμπτο, ρωτώντας συγχρόνως τὸ Σήφη εἰρωνικά:

— Καλά, στὸ σπίτι σου, σῦκα δὲν θὰ πᾶς;

— Μὴ σὲ νοιάζει ἐσένα γιὰ τὸ σπίτι μου! Ἐξακολούθα τὴ δουλειά σου!...

Ὁ Πουλουδάκης τὄφαγε κι' αὐτὸ καὶ ἐπῆρε ἕνα ἔκτο.

— Ἔχουν καὶ μιὰ μοσχοβολιὰ τὰ ἄτιμα! ἀναστέναξε.

— Γιὰ ν' ἀνοίγουνε τὴν ὄρεξί σου.

Στὸ ἕβδομο σταμάτησε.

Ἔπειτα ἄρχισε πάλι νὰ διαλέγη καὶ ξεφλούδισε δυὸ μαζύ.

— Αὐτὰ τ' ἀφίνω γιὰ τὸ βράδυ, εἶπε.

— Ποιὸ βράδυ; ρώτησε ὁ Σήφης.

Ὅταν περάση ἡ βροχή.

— Θὰ τὰ φᾶς ὅλα τωραδά.

Σιγά, ἀργά, τρώγοντας καὶ πλυταγίζοντας τὴ γλῶσσα του, ὁ Μανιός, καταπίνοντας καὶ λιγώνοντας τὰ μάτια του, πίνοντας καὶ ἀπὸ λίγη «τσικουδιά», τὰ ἔφαγε κι' αὐτὰ τὰ δύο.

Κατόπιν ἐκαθάρισεν ἀκόμη ἄλλο ἕνα, τὸ ἔφαγε κι' αὐτὸ κι' ἔπειτα παίρνοντας τὸ γεμᾶτο ἀκόμα καλάθι, τὸ ἔβαλε μπρὸς στὸν Ξωπάτερα, λέγοντάς του μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου:

— Δὲν μπορῶ νὰ φάω ἄλλα!... Φτῦσε με!

. . . . . .

Ἔξω ἡ βροχὴ εἶχε περάσει καὶ τοιμασθήκαμε νὰ φύγουμε.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὰ φύλαγε μονάχος του νύχτα—μέρα.